

Hội từ thiện Người Samarit Nhân Lành Việt Mỹ

Bao gồm: Giáo Sĩ - Tu Sĩ - Giáo dân



VAGSC

Vietnamese American Good Samaritan Charities

Bảo Vệ Sự Sống – Protect Human Life

Nonprofit Organization # 37 155 2124

All donations are Tax deductible

Email:vagsc1@yahoo.com - Tel (714) 340 0053

Bản Tin 31 Nihil Obstat Rev.VAGSC **Tháng 12 2019**



**Các
Thánh
Anh
Hài
Tử
Đạo**

*Cứu
Vớt
Thai
Nhi*

Lễ Các Thánh Anh Hải

Lời Chúa: Mt 2, 13-18 "Khi các nhà chiêm tinh đã ra về, thì kìa sứ thần Chúa hiện ra báo mộng cho ông Giuse rằng: “Này ông, dậy đem Hải Nhi và mẹ Người trốn sang Ai Cập, và cứ ở đó cho đến khi tôi báo lại, vì vua Hêrôđê sắp tìm giết Hải Nhi đây!” Ông Giuse liền trỗi dậy, và đang đêm, đưa Hải Nhi và mẹ Người trốn sang Ai Cập. Ông ở đó cho đến khi vua Hêrôđê băng hà, để ứng nghiệm lời Chúa phán xưa qua miệng ngôn sứ: “Ta đã gọi con Ta ra khỏi Ai Cập.”

Bấy giờ vua Hêrôđê thấy mình bị các nhà chiêm tinh đánh lừa, thì đùng đùng nổi giận, nên sai người đi giết tất cả các con trẻ ở Bêlem và toàn vùng lân cận, từ hai tuổi trở xuống, tính theo ngày tháng ông đã hỏi cặn kẽ các nhà chiêm tinh.

Thế là ứng nghiệm lời ngôn sứ Giêrêmia: “Ồ Rama, vắng nghe tiếng khóc than rên rĩ: tiếng bà Rakhen khóc thương con mình và không chịu để cho người ta an ủi, vì chúng không còn nữa...”

Suy niệm:

Trong tuần Bát Nhật Giáng Sinh, một thời gian rất vui, chúng ta cũng nhớ đến cái chết của các Thánh Anh Hải. Không rõ đã có bao nhiêu trẻ thơ bị giết bởi vua Hêrôđê Cả.

Vị vua này điên cuồng bảo vệ ngôi báu nên đã giết nhiều người, trong số đó có người vợ Do Thái và ba con trai của ông. Đối với ông, việc sát hại trẻ thơ ở Belem chỉ là chuyện nhỏ.

Trước khi giết các bé trai ở Belem, vua đã muốn giết Hải Nhi Giêsu. Nhưng Thiên Chúa có cách bảo vệ cho Con của Ngài. Giuse vẫn là người đứng mũi chịu sào trong cơn nguy khó.

Sứ thần báo mộng cho ông, để ông đưa Hài Nhi và Mẹ trốn qua Ai Cập. Khi được báo, ông đã trốn dậy giữa đêm khuya và lên đường. Cuộc trốn chạy vội vã trong đêm với những lo sợ, thiếu thốn, vất vả. Ngay từ khi chào đời, Đức Giêsu đã bị đe dọa, phải sống xa quê nhà. Đáng đem đến ơn cứu độ lại cần được cứu. Đau khổ và thập giá đã có mặt ngay từ khi Vàng Dương ló rạng.

Biết Hài Nhi Giêsu đã trốn thoát, vua Hêrôđê nổi cơn thịnh nộ, vì thấy mình bị mắc lừa bởi các nhà Đạo sĩ. Ông bực tức ra lệnh giết các bé trai dưới hai tuổi ở Belem. Tiếng khóc của trẻ thơ và của các bà mẹ vang lên như oán than. Có ai còn nghe tiếng hát cao vút của các thiên thần? Cái chết của Các Thánh Anh Hài là cái chết đặc biệt, cái chết của những nạn nhân bé bỏng, vô tội, chưa có ý thức và tự do. Cái chết của những người chưa biết nói, chưa có lòng tin vào Giêsu. Nhưng đây là cái chết vì Đức Giêsu, nên thực sự là cái chết tử đạo.

Có bao nhiêu cái chết như thế trên thế giới mỗi ngày. Cái chết không tự nguyện, không tiếng nói phản kháng. Cái chết làm bằng chứng về một giá trị quan trọng bị chôn bỏ. Cái chết ấy có thể đưa người ta về với Giêsu. Thế giới hôm nay vẫn có bao trẻ thơ chết vì bị giết. Có những trẻ thơ chết trong lòng mẹ, chết vì nghèo đói, vì chiến tranh, vì bệnh tật.

Có những trẻ em phải nghỉ học để đi làm, bị bóc lột bởi chủ nhân. Có những em bị lạm dụng, bị bỏ rơi, tuổi thơ bị cướp mất. Nơi những em này, ta thấy hình bóng của Các Thánh Anh Hài, và thấy cả khuôn mặt của Hài Nhi Giêsu ngây thơ.

Xúc phạm đến trẻ thơ là xúc phạm đến chính Thiên Chúa. Thánh Giuse và Mẹ Maria đã bảo vệ Hài Nhi Giêsu an toàn tại Ai Cập. Ai sẽ bảo vệ những trẻ em hôm nay khỏi bao tấn công của cái xấu? Ai sẽ làm gương sáng để các em còn hy vọng? Vẫn có những tiếng khóc của các bà mẹ, vì con bị giật khỏi tay mình.

Lễ Giáng Sinh và lễ các Thánh Anh Hài là lễ của trẻ thơ.
Chăm sóc cho trẻ thơ hiện tại là cách xây dựng tốt nhất cho tương lai. Xin Chúa cho chúng ta dám làm một điều gì đó cho các em.

Cầu nguyện:

Lạy Cha nhân ái, từ trời cao, xin Cha nhìn xuống những gia đình sống trên mặt đất trong những khu ổ chuột tồi tàn hay biệt thự sang trọng. Xin thương nhìn đến những gia đình thiếu vắng tình yêu hay thiếu những điều kiện vật chất tối thiểu, những gia đình buồn bã vì vắng tiếng cười trẻ thơ hay vất vả âu lo vì đàn con nheo nhóc. Xin Cha nâng đỡ những gia đình đã thành hỏa ngục vì chứa đầy dối trá, ích kỷ, dửng dưng. Lạy Cha, xin nhìn đến những trẻ em trên thế giới, những trẻ em cần sự chăm sóc và tình thương những trẻ em bị lạm dụng, bóc lột, buôn bán, những trẻ em lạc lõng bơ vơ, không được đến trường, những trẻ em bị đánh cắp tuổi thơ và trở nên hư hỏng. Xin Cha thương bảo vệ gìn giữ từng gia đình là hình ảnh của thánh Gia Thất, từng trẻ em là hình ảnh của Con Cha thuở ấu thơ. Xin Cha sai Thánh Thần Tình Yêu đem đến hạnh phúc cho mỗi gia đình ; nhưng xin cũng nhắc cho chúng con nhớ hạnh phúc luôn ở trong tầm tay của từng người chúng con. Amen.

Lm Antôn Nguyễn Cao Siêu, SJ

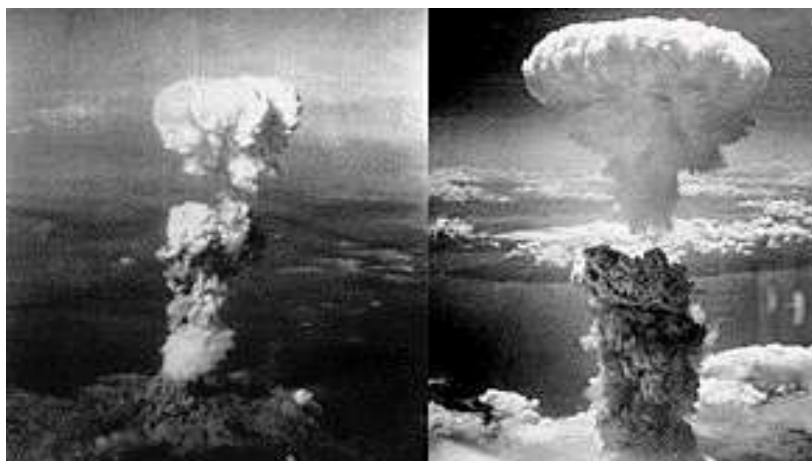
Lời Nguyện Xin

*Lạy Thiên Chúa Toàn Năng Hằng Hữu nhờ vào sự cầu bầu của Các Thánh Anh Hài, xin soi sáng cho các bạn trẻ và những bậc làm cha mẹ biết nhìn nhận rằng "**Phá thai bằng mọi hình thức là hủy diệt trẻ thơ, mầm mống con người mà Thiên Chúa đã tạo dựng.**"*

Đọc xong, xin chuyển Bản Tin cho các thân hữu.



**Phải chăng
đây là tội
của
thời đại ?**



Kính thưa bà con cô bác

Hai trái bom nguyên tử do Hoa kỳ thả xuống Nhật Bản, Hiroshima ngày 6 – 8 – 1945 và Nagashaki ngày 9 – 8 – 1945, đã giết chết mấy trăm ngàn người. Cả thế giới rung chuyển, súc động ...

Ngày nay, trên thế giới, hàng triệu triệu thai nhi bị thế gian hủy diệt hàng năm, mà loài người vẫn an bình hoan lạc và còn cho đó là việc làm hợp tình hợp lý !! Phải chăng đây là tội của nhân loại ngày nay? Đã vi phạm đến luật của Chúa Trời !!!

VAGSC



Tâm Thư Của Một Người Mẹ Đau Khổ

Ân danh

Con mến

Mười năm trước đây, mẹ dang mang con trong lòng, ngày hôm sau, mẹ làm tim con ngừng đập. Mẹ, người mẹ của con, là người cho con sự sống, và cũng là người cho con sự chết.

Đã mười năm trôi qua mà mẹ vẫn rùng mình khi nghe đến hai chữ “phá thai.” Có một khoảng trống trong lòng mẹ không bao giờ lấp đầy được, một nỗi hiu quạnh không bao giờ ấm lại, nỗi buồn đau không bao giờ dứt. Đối với mẹ, con luôn luôn là một bài ca không đoạn kết, một nụ hoa không bao giờ nở, một bình minh u ám bởi cơn mưa!

Ngay cả trong những giây phút mong manh cuối cùng của đời con, mẹ vẫn tự hỏi, “Con là trai hay gái?” Câu hỏi ấy vẫn liên tục vang lên trong đầu mẹ ngay khi tiếng máy hút con ra khỏi lòng mẹ và đời sống của mẹ. Dường như cái khao khát muốn biết con là trai hay con gái đang bùng cháy

trong lòng mẹ, nhưng không hiểu vì sao mẹ không thể hỏi người chuyên viên phá thai, họ đang nhìn mẹ mỉm cười. Thay vào đó, mẹ chỉ gật đầu khuất phục và buồn thảm khi người này đập nhẹ vào tay mẹ và nói, “Cô không vui khi mọi chuyện đã xong sao?”

Mẹ nằm trong vũng máu, nước mắt và mồ hôi, mẹ có thể nghe những người y tá trò chuyện về chiếc xe mới, về y phục thời trang. Đối với họ, chấm dứt đời con là một công việc “kiếm sống bằng cách tiêu diệt sự sống.” Với những người có mặt trong căn phòng ngập nắng ở Philadelphia 10 năm trước đây, thì đó cũng chỉ là một ngày như mọi ngày. Với mẹ, đó là ngày đen tối nhất trong đời.

“Phá thai” – là cảm nghiệm khủng khiếp và đau lòng nhất mà mẹ đã phải trải qua khi lên 18 tuổi; và chắc chắn đó là cảm nghiệm đau đớn nhất con phải chịu khi con mới ba tháng. Phải mất bao nhiêu năm mẹ mới nguôi ngoai. Giờ đây – khi mẹ đong đầy nước mắt, mẹ mới nhận ra rằng đó là những gì mẹ không bao giờ quên được. Cái ngày định mệnh của tháng Tư đó diễn lại trong đầu mẹ như một cuốn phim kinh dị buộc mẹ phải xem, và rồi không bao giờ quên được... Ngay cả khi mẹ hoang mang nhất, mẹ biết có nhiều sự chọn lựa khác, nhưng mẹ chỉ quá lo sợ khi nghĩ đến những chọn lựa đó. Mẹ vẫn là một đứa con nít, mẹ “chưa sẵn sàng” để làm mẹ. Mẹ không ý thức rằng mẹ đã là một người mẹ. Con trở thành con của mẹ từ khi thụ thai; tình yêu của mẹ dành cho con ngay khi sự sống của con bắt đầu, và dù rằng đời con đã dứt, tình yêu đó không bao giờ cùng.

Tiếng gào trong tâm nín của con đã đánh thức mẹ biết bao lần trong nhiều năm, và mẹ nằm đó trong bóng đêm để than khóc sự mất mát của một đứa trẻ mà mẹ đã giết. Đã nhiều lần mẹ nghĩ đến việc chấm dứt đời mẹ cũng như mẹ đã kết thúc đời con.

Đã 10 năm qua và mẹ vẫn không thể tha thứ cho chính mẹ. Con có tha thứ cho mẹ không? Chúa có tha thứ cho việc mẹ tiêu diệt một sự sống mà Ngài đã dựng nên không? Mẹ đã trải qua bao cơn ác mộng trong nhiều năm. Hình ảnh thai nhi nằm trong bao rác đã ám ảnh mẹ đến tận tiềm thức. Mẹ thức giấc mà toát mồ hôi lạnh, cái cảm giác đau đớn cùng cực của ngày đó lại sống dậy. Mẹ nhớ lại cái đau đớn ghê gớm của việc phá thai – nhưng 10 phút đau đớn đó không thấm gì so với 10 năm đau khổ mà mẹ phải chịu từ ngày ấy.

Đã bao năm lòng mẹ ao ước viết cho con những dòng chữ này, nhưng mỗi lần mẹ định gửi tâm tình qua dòng chữ thì mẹ chỉ thấy trang giấy ngập tràn nước mắt hơn là mực đen. Tuy nhiên, vì một lý do nào đó, đêm nay thật khác lạ... Có thể lá thư này giúp được những người khác tránh khỏi những đau khổ mà mẹ đã trải qua, giúp những thiếu nữ bị “rắc rối,” như mẹ 10 năm trước đây, để nhận thấy rằng có những thay thế khác cho việc phá thai...Nếu lá thư này ngăn cản được chỉ một vụ phá thai, nó cũng đã đạt được mục đích. Nhưng Con Yêu, mẹ muốn gửi lá thư này cho con để con biết rằng mẹ yêu con – bất cứ con ở đâu. Và xin con tha lỗi cho mẹ.

Mẹ yêu con.

LETTER OF A GRIEVING MOTHER

A concealed author

My Dear Child,

Ten years ago, yesterday, I carried you in my womb. The next day, I made your heart stopped beating. I, your mom, gave life to you but also sentenced you to death.

Ten years have passed, but I am still petrified when I hear the word “abortion”. There is an emptiness in my heart that can never be fulfilled, a feeling of solitude that can never be warm again, and an agony that will never end. To me, you are a song without an end, a flower that can never blossom, and a cloudy morning in stormy weather.

Even during your last fragile moment on earth, I was still wondering, “Are you a boy or a girl?” This question has always been in my mind, even when the machine sucked you out of my womb and my life. The desire to know if you were a boy or a girl is burning inside me but could not understand why I did not ask the nurse this question as they were smiling at me. Instead, I nodded passably and miserably while the nurse tapped me lightly on my hand and said, “Aren’t you glad that everything was completed successfully?”

Laying in blood, with tears and sweat, I could hear the nurses talking about a new car, the latest clothing trends, etc. To them, ending your life was just their job, “getting paid to kill a life”. For all the people in that room on that sunny day in Philadelphia ten years ago, that day was just another day. To me, that was the gloomiest day of my life.

“Abortion” - It was the most horrific and sorrowful experience that I had to face when I was 18; but for you, it was the most distressful feeling for you to bear when you were only 3 months old. It took me years to partially recover.

Nowadays, when my eyes fill with tears, I realize that I can never forget you. That fateful April day was like a frightful movie that keeps playing in my mind. I will always remember it. At the time, I was so confused. I knew I had several options, but I was so nervous thinking of the choice I had to make. I was still a child. I was not ready to be a mother. But I did not realize that I was already a mom. You

became my child at the time of conception and so was my love for you. Although your life ended, my love for you will never stop.

It has been ten years and I have not able to forgive myself. Would you forgive me, my dear child? Does God forgive me for ending your life? The precious life that he created?

The image of my unborn child in the trash bin disturbs my conscience deeply. I have had nightmares for years. I wake up, dripped with perspiration, with the desperate feeling of that awful day coming back eating me alive. Your silent cry has woken me up many times throughout the years. While I lay there in my bed, I cry non-stop in the darkness for losing a child that I killed. Many times, I have wanted to end my life just as I ended yours. I remembered the terrible pain of the abortion – but ten minutes of discomfort is nothing compared to my grief since that day, ten years ago.

I have been wanted to write these words to you for so long, but each time I have tried, only tears have filled out the paper instead of words. However, for some unknown reason, tonight is different... Hopefully, this letter can help other people, especially young girls who are in trouble, avoid the heartbroken mistake that I made ten years ago.

Abortion is NOT the only way. There are choices. You don't have to face it alone. If my letter can help at least one person avoid abortion, that will be sufficient. But above all, my dearest child, I want to send this letter to you to let you know that wherever you are, I love you very much and ask that you forgive me.

I love you.

Translated by KHÔÏ'S friends
and Dcn Jerry Dao



Tiếng Khóc Của Thai Nhi

Sao giờ đó Ba Mẹ tràn hạnh phúc?
Giọt yêu thương vội vã kết thành con
Gió Xuân nhẹ ... cơn môi xuân rạo rục
Mẹ không ngăn, để mát thấm vô hồn
Mùa Xuân chín, quả xuân tròn ba tháng
Mẹ tìm Ba hớn hờ báo tin mừng
Ba tái mặt – tay ôm đầu – im lặng
Mẹ nhìn ba, cũng mắt lệ rưng rưng
“Vì kinh tế hai ta chưa ổn định
Vì Mẹ anh chưa biết mặt dâu con
Là con thảo, anh không thể trái lệnh
(Mới tàn xuân, lá đổ ngập sân trường)
Con kinh hãi nghe Ba Mẹ quyết định
Đem con ra yên nghỉ ở nơi này!
Chưa biết nói, con làm sao cãi lệnh?!
Cùng bạn bè ngoan ngoãn xếp hàng đây
Con lạnh quá Mong chờ nhang sưởi ấm
Cho hồn con và tất cả bạn bè
Con tha thứ, thương Ba Mẹ nhiều lắm
Nhạc Thiên Thần, đồng tấu Mẹ Ba nghe

Hàn Lệ Thu

The Cries of Fetuses *At the Tomb*



Mom and dad, why were you so happy at that time?
When a drop of love quickly created me.
The spring wind...penetrates your soul
Mom don't stop, let it enter your body.
Spring came and went, three months had passed.
My mom was waiting for my dad to announce
the good news of my arrival.
My dad was sad and silent; his hands covered his face.
My mom looked at him, her eyes filled with tears.
"Because of our finances,
we are not ready to have this child yet".
A good boy, I must obey.
(Spring has faded, the yellow leaves cover over
the school yard).
I am afraid to accept your decision
You bury me in this fetus cemetery
I cannot speak, how I cannot refuse this choice?!
My friends and I are obedient and line up.
It is too cold, I wait for your repentances to make me warm
For both my soul and for all my friends'.
I love you too much and forgive you, mom and dad.
The angel 's music in heaven is playing for you to hear.

*Inspired from Hàn Lê Thu
Poem by Francisco Nguyen*



Thai Nhi Biết Nói Tại VN

Thưa bà con cô bác, con Alexander Nguyễn Hoạt TBĐH Hội Từ Thiện VAGSC được nghe toán đặc nhiệm ở VN phúc trình về như sau : "Một hôm, anh Năm, trưởng toán chôn cất thai nhi của VAGSC, ở một địa phương nọ, vừa làm xong công tác ở nghĩa trang thai nhi về, đang ngồi uống trà hàn huyên tâm sự với một số anh em trong nhóm. Bỗng nhiên thấy điện thoại reo vang. Anh buông tách trà và nghe điện thoại. Anh rùng mình khi nghe thấy tiếng trẻ con, một em bé ở đầu giây bên kia nói – Tiếng nói không cho biết tên không để lại số điện thoại.

-Chú vừa chôn cháu, nhưng cái đầu của cháu đâu?

-Anh Năm mình nổi da gà trả lời - Chú vừa nhận được ở văn phòng Bác Sĩ một bao ny-lon, xác một thai nhi nào đó, nhưng chú đã chôn cất bao đó mà không coi lại. Vậy cái đầu của cháu đang ở đâu làm ơn cho chú biết ?

-Chú cứ gọi ĐT số này, chú sẽ biết cái đầu của cháu hiện đang ở đâu.

-Anh Năm gọi số ĐT tiếng trẻ con cho ... , thưa trình hết đầu đuôi câu chuyện, đầu giây bên kia có một chị trả lời.

-Tôi không biết rõ về việc này, nhưng ngày hôm qua thật sự tôi có đến văn phòng Bác sĩ xin phá thai.

-Anh Năm xin chị đi ra VP BS coi lại xem sao?

-Hôm sau, chị chủ bào thai nhờ BS coi lại, thì thấy cái đầu của bào thai còn sót lại trong dạ người mẹ, nên phải lấy ra !!!

-Anh Năm, ngày hôm sau phải đến văn phòng bác sĩ xin lại cái đầu của thai nhi sấu số này, chôn cất vào huyết mộ của em .

-Từ đó mọi sự thấy êm xuôi."

Phải chăng Thiên Chúa đã ghé mắt tới thai nhi ?



**Một
Vị BS
Đã Ăn
Năm
Sám
Hối !**

Đức Cha Mai Thanh Lương GMPT Orange

Trong Thánh Lễ cầu cho sự sống, do hội từ thiện VAGSC tổ chức tại Trung Tâm Công Giáo Orange, CA. Đức Cha Mai Thanh Lương, Phụ Tá Orange chủ tế, trong bài giảng thuyết về tội trạng phá thai của thế gian ngày nay, Ngài đã kể một câu chuyện có thật mới xảy ra cách đây vài năm.

Một vị BS đang làm chủ khoảng hơn 60 địa điểm phá thai tại Hoa Kỳ . Một ngày kia, ông thuê một chiếc máy bay, chở các người cháu của ông đến một tiểu bang kia, để dự sinh nhật của một đứa cháu khác của ông tại IOWA; nhưng chưa tới nơi, máy bay đã bị rớt, lạ thay, máy bay bị rơi đúng vào một khu đất người ta dùng để chôn cất thai nhi.

Các em nhỏ trên máy bay đã được Chúa đón về trời. Còn vị BS không có mặt trên chuyến bay đó, nhưng ông đã tỉnh thức nhờ cú sock này. Vị BS đã cho đóng cửa hầu hết các VP phá thai, chỉ trong vòng 2 tuần lễ đầu, sau khi tai nạn xảy ra.

Phải chăng tiếng khóc cầu cứu của thai nhi đã vang vọng tới trời xanh. Phải chăng Chúa đã khiến cho tai nạn xảy ra để đánh thức lương tâm của bậc làm cha mẹ và các vị chuyên môn, xin hãy dừng tay, không nên nhẫn tâm phá thai, hình hài mà Thiên Chúa đã tạo thành.

Kiến Què - ghi

"Xin Thày Trừ Ma Cho Em"

Chuyện kể lại của một Chúng Sinh

Vào mùa hè năm đó, tôi về nghỉ tại xứ đạo của cha Bô ở gần một bãi biển kia. Một hôm, cha Bô mắc đi thăm kẻ liệt, tôi phải trực tại văn phòng nhà xứ. Tôi thấy bỗng nhiên điện thoại reo vang. Tôi vội nhắc điện thoại lên thì đầu giây bên kia có người hỏi:

Dạ xin lỗi, con được tiếp chuyện với cha hay là thầy đây ạ.

Dạ thưa, cha Bô tôi đi vắng, tôi là thầy đây .

Thưa Thày, Thày có thể đến đây, và giúp cho em việc này không ạ.

Anh ta cho địa chỉ bãi biển, và số lẻ hóng gió ..., xin Thày đến ngay, em đang ở đây.

Tôi thấy trời đã tối đen, lại ra ngoài chỗ bãi biển không người, sợ nguy hiểm, tôi trả lời anh ta.

Nếu tôi đi, thì phải có phép của cha Bô, mà việc của anh không cần gấp lắm, vậy tôi xin hẹn anh đến trưa mai.

Đúng giờ hẹn, chúng tôi đã gặp nhau theo địa chỉ anh cho. Đó là cuối bãi biển vắng người. Anh ta xách cho tôi một cái bàn có dù che, một cái ghế và một ly nước chanh để sẵn. Anh ta mời tôi ngồi uống nước và anh bắt đầu kể.

Thưa Thày, khi em học lớp 11, em có quen một cô bạn cùng lớp, chúng em đã yêu nhau và sống với nhau như vợ chồng. Chẳng bao lâu thì nàng có thai. Chúng em suy nghĩ, bây giờ đang học dở dang, tiền bạc không có, chúng em đã quyết định phá thai.

Rồi đến năm lớp 12, chúng em vẫn tiếp tục yêu nhau và sống như vợ chồng, chẳng bao lâu, nàng lại có thai lần nữa, lần này chúng em cũng đã bằng lòng giải quyết như lần thứ nhất. Nhưng, bào thai này lớn quá, chúng em phải chịu chi trả thật nhiều tiền, để Bác Sĩ cắt bào thai nhỏ ra từng mảnh, và lấy ra khỏi lòng dạ người mẹ."

Nghe đến đây, tôi nóng người, giận quá, không kiềm chế nổi ... tôi đã gơ tay tát anh ta một cái thật mạnh: "Sao anh ngu thế, anh là người có học mà anh cư xử như con thú vậy"

Rồi tôi bình tĩnh giữ im lặng, mặc cho anh kể tiếp,

*Sau đó vì hoàn cảnh gia đình, chúng em bằng lòng chia tay nhau, mỗi người sống theo một tổ ấm khác, nhưng có điều trùng hợp, chúng em đều không làm sao có con, và khi trời tối đến, chúng em đều nghe thấy có tiếng trẻ thơ khóc và nói ở bên tai **"Sao cha mẹ lại giết con"***

Thế rồi anh ta cứ gục đầu xuống bãi cát khóc lóc thảm thiết, và kêu le.. "Xin lỗi con , bố là một xúc vật, đang tâm giết con". Tôi ngồi yên lặng, 5 phút ... 10 phút ... trôi qua ... suy nghĩ phải gì để giúp anh ta ... Tôi giữ lại bình tĩnh và ôn tồn nói với anh ta, theo như đức tin mà tôi đã học.

Trước hết anh chị phải đặt cho mỗi bào thai một cái tên, chấp nhận coi như chúng nó là con thật của mình và anh chị nên cầu nguyện cho chúng đêm ngày.

Thứ hai, anh phải đến tòa cáo giải xin lỗi Chúa và hứa từ nay cho đến hết đời anh không bao làm việc phá thai nữa. Còn tôi, tôi sẽ nhờ một số Linh Mục, các Dòng Tu thêm lời cầu xin lỗi Chúa và xin Người ban bình an cho anh chị.

*Xin cáo biệt
Chúng Sinh, một buổi trưa hè*



Tâm Sự Của Người Mẹ Khờ Dại

Sinh ra và lớn lên nơi thôn quê nghèo nàn, mồ côi cha mẹ từ bé, được bà ngoại săn sóc, nuôi dưỡng lớn lên, nhờ vào đồng tiền từ những lá trầu, quả cau, buôn thúng bán mẹt ngoài chợ. Chợ là nhà, sạp là giường, đó là kỷ niệm thời thơ ấu của đời tôi. Vì hoàn cảnh và nhu cầu cuộc sống, tôi đã rời bỏ mái ấm gia đình để tìm công ăn việc làm khi vừa học xong lớp chín. Hy vọng giúp ngoại tôi phần nào giảm bớt những khó khăn trong tuổi già sức yếu, còn bản thân tôi sẽ có một nếp sống tự lập và hy vọng sẽ có một tương lai tốt đẹp.

Quyết định ra đi, xa ngoại, xa mảnh đất thân yêu tôi đang sống. Từ xứ Quảng vào Saigon cách nhau quá xa ..., tôi đã vào thành ở một quán cà phê bình dân nọ. Nhưng thực ra đây không phải là quán cà phê bình dân, mà là quán cà phê ôm, nơi tiếp khách làng chơi ong bướm.

Đau thương cho tôi, những đồng tiền tôi nhận được từ chủ quán, là những đồng tiền bỏ ra của khách xa lạ, nhưng nó lại là tiền đóng học phí, và nhu cầu cần thiết của tôi. Thật trái với những giấc mộng tôi hằng mơ ước và uơm dặt tháng ngày ... Cuộc sống không đơn giản như mình mơ tưởng, đường đời có quá nhiều chạm bẩy. Con người thường yếu đuối trước những cám dỗ ..., một khi phải vắng xa nhà, thiếu thốn tình cảm gia đình.

Chính tôi đã vấp ngã thật đau, sau một lần trao thân cho một tình yêu cuồng nhiệt, không biết đắn đo, xa lạ, vội vàng! Kết quả tình yêu vụng trộm đó đã hình thành trong tôi một

bào thai. Lúc này tôi thật sự lo lắng, và hoảng loạn. Đã có lần tôi muốn phá bỏ nó, hoặc tự kết liễu đời mình. Vì sợ tiếng đời cười chê, mỉa mai, châm biếm ... Lòng tôi đầy hoang mang, lo lắng, thật sự tôi cảm thấy bị chơi vơi, chao đảo giữa dòng đời ... Không nơi nương tựa, không người thân, không cơm ăn, nước uống ... Chủ trọ sau khi biết tôi có thai, họ đã đuổi tôi đi, tôi bắt đầu cuộc sống bơ vơ đầu đường sớ chợ. Giờ phút này tôi như cánh lục bình đơn độc, trôi dạt giữa biển đời ..., trong lòng tôi miên man về một suy nghĩ: “Tự tử”.

Đúng hay sai, bon chen hay vất vả long đong, không làm tôi nhụt chí (tôi kiên trì vừa học vừa làm), nhưng khi thất bại trên đường tình thì như muôn ngàn mũi tên đâm nát con tim, và ngàn vạn ý nghĩ ‘bị phản bội’ cứa xé tâm can thủy chung của tôi... Lang thang khắp đầu đường sớ chợ, hầm cầu ... , nhiều khi quá đói, gói mì sống là bữa ăn thịnh soạn. Khi màn đêm buông xuống, tâm hồn tôi trĩu nặng, mong sao ngày mai có một tia sáng hy vọng sưởi ấm cõi lòng giá lạnh!

Ngày tháng đi u hiu cứ lần lần tiến tới; rồi bỗng nhiên một ngày kia, một bà trong hội Các Bà Mẹ Công Giáo giới thiệu cho tôi đến Mái Ấm Tình Mẹ của các Nữ Tu Dòng Thừa Sai Bác Ái Chúa Kitô. Cảm tạ ơn Trời, tôi đã đến và được nhận vào Mái Ấm; các Nữ Tu đã dang rộng đôi vòng tay đón chào, tôi thật sự cảm động, đôi dòng lệ đã tuôn trào ra khoe mắt, vì nhà dòng này đã cứu vớt tôi. Chính tại nơi đây tôi cảm nhận được rất nhiều, về mọi phương diện, mọi khía cạnh đều đặt trên tình cảm chân thành, và tình yêu thương được san sẻ chan hòa; không còn mặc cảm tự ti... Thay vào đó là những suy nghĩ đúng đắn về con người, về cuộc đời đã sống và đáng sống, “quảng gánh lo đi mà vui sống”.

Chúng tôi, một đại gia đình, không cùng cha cùng mẹ, nhưng cùng dưới một mái ấm, cùng chung một sự giáo dục, cùng vui hưởng dưới sự săn sóc của các Nữ Tu. Cùng sinh hoạt vui chơi, học hành, chia sẻ tâm sự đầy vui, và những

tính toán dự định cho tương lai ... Lòng yêu thương của các Nữ Tu dành cho chúng tôi thật dạt dào, các Dì đã coi chúng tôi như em ruột của mình. Đối với tôi còn hơn thế nữa, các Dì là người mẹ đã sinh ra tôi lần thứ hai trong cuộc đời.

Các Nữ Tu từng chỉ bảo, an ủi, và động viên chúng tôi: “Hãy can đảm đối diện với thực tế, vui tươi để đứng vững trong cuộc sống ...” Các Dì chăm lo từng bữa ăn thật đầy đủ. Khi các chị em chúng tôi sinh nở, việc này đối với các bậc tu trì làm sao để ý (?), thế nhưng các mẹ đã săn sóc chu đáo không để một chị em nào phải bận tâm. Không quản ngại đêm tối đưa chúng tôi đi bệnh viện, ở bên chúng tôi cho đến khi mẹ tròn con vuông, tôi thường nói đùa: “Dì coi sóc chúng em như trực Phòng Cấp Cứu.”

Tôi đã sinh con của tôi trong vòng tay yêu thương của một người mẹ, đã mang con 9 tháng 10 ngày trong dạ mình, và giờ này tôi được nhận thiên chức làm mẹ... Còn gì cao đẹp hơn, mà các Nữ Tu đã dành cho chúng tôi. Trong Mái Ấm, đôi khi bữa ăn chỉ có nước mắm hay muối tiêu, tôi vẫn cảm thấy ngon vô cùng. Tôi mong sao không chỉ có các chị em đang ở Mái Ấm trong thời gian này, mới được hưởng hồng ân đó. Mà các chị em khác đến sau chúng tôi cũng được vui hưởng những sự giúp đỡ ấy, bây giờ và mãi mãi ...

Tạ ơn Chúa, dù con đã mất cha mất mẹ, nhưng cho con tìm lại được cha mẹ, và anh chị em thiêng liêng, thân cận với con, đồng cảm với hoàn cảnh của con, nâng đỡ dìu dắt con trên đường đời. Mai này, dù ở phương trời nào, hoàn cảnh nào, con vẫn nhớ mãi Mái Ấm Tình Mẹ ... Mục đích ngôi nhà này cho ai, để làm gì? Nhớ ơn Hội Dòng Thừa Sai Bác Ái và quý Ân Nhân xa gần đã cho con một tình cảm chân thật, đã sưởi ấm tâm hồn con giá lạnh, bằng tình yêu thương đậm ấm, động viên và an ủi con ... Nhất là cho hai mẹ con chúng con biết tìm về và làm con Chúa. Con ước nguyện nỗi tâm tư này sống mãi trong cuộc đời con. Amen .

Người Mẹ Đại Khờ.

Nhật Xác Thai Nhi

Chàng trai nhặt 3000 xác thai nhi tiết lộ chuyện động trời:
'Nhiều người nhặt xác về cho lợn ăn'

Chỉ trong vòng 2 năm, Anh là một tình nguyện viên 20 tuổi, sinh viên của một trường Y tại Hà Nội đã thu nhặt được trên 3000 xác thai nhi bị vứt bỏ tại các cửa phòng khám.

Con số kinh hoàng này được Anh (sinh viên ngành Y) tin rằng, đó chỉ là một phần rất nhỏ trong số hàng nghìn ca nạo phá thai khác tại các thành phố lớn như Hà Nội.

Anh cũng đã dành cho báo VietNamNet một cuộc trò chuyện để kể về hành trình đi nhặt xác thai nhi của mình.

Người ta nói tôi là một kẻ điên, một kẻ tâm thần

Người ta nói tôi bị điên, bởi chỉ có người điên mới đi nhặt những thứ người khác bỏ đi. Đầu tiên tôi chỉ im lặng. Rồi họ hỏi tôi rằng, “người ta trả lương cho mày bao nhiêu?”. Tất nhiên tôi không nhảy lên phản ứng lại. Tôi nói, mình làm vì chữ tâm.

Đó là điều thật lòng nhất tôi nói từ tận tâm can mình.

Có một điều gì đó thôi thúc tôi phải như làm thế. Tôi không thể kìm lòng nổi khi chứng kiến cảnh một cái gì đó như con ếch bị chặt ra từng khúc với máu me bầy nhầy. Chúng bị vứt bỏ hết sức tàn nhẫn vào nhà vệ sinh của phòng khám. Tôi sốc thực sự. Nhưng tôi chỉ thấy một sự tổn thương chứ không hề sợ hãi.

Bạn biết không? Đó là một thai nhi đờ hỏn không còn nguyên vẹn. Chúng bị cắt ra thành từng mảnh.

Và, tôi quyết định làm cái chuyện quái gở mà ít ai dám. Đó là nhặt và chôn cất xác thai nhi.

Mùi xộc lên nồng nặc, tôi ngất đi nhiều lần

Tất nhiên, công việc này thực sự không dễ dàng. Ngày đó, tại một phòng khám tư ở Nam Định, tôi đã quyết định xin xác những thai nhi ấy về chôn cất. Khi quyết định làm công việc này, tôi phải tự làm tất cả. Đi đến đâu, gặp nhà nào đang xây dựng tôi lại xin một ít cát, một ít xi măng, gom góp để “xây nhà” cho các con.

Chàng sinh viên 2 năm đi nhặt xác thai nhi

Dù rằng các bé đã bị tước đi sự sống nhưng tôi vẫn mong các con có chốn an nghỉ đàng hoàng tử tế thay vì những ống cống ô uế hay những bọc ni lông chứa đầy rác thải.

Đến năm 2016, tôi bắt đầu hành trình tìm kiếm các thai nhi xấu số tại Hà Nội. Số tiền 3 triệu bố mẹ cho hàng tháng không đủ, tôi phải mua những chiếc thùng xốp giá 15 nghìn ở chợ để đựng các con.

Vào những ngày tháng 8, tháng 9 nóng nực phải cần đến đá để giữ nhiệt. Đá chảy ra ngấm vào xác thai nhi. Chỉ cần đến ngày thứ ba, mùi xác đã bốc lên nồng nặc. Tôi lập tức phải thu xếp mang các con về quê.

Những ngày hết tiền đi xe khách, chờ các con bằng xe máy là cách duy nhất tôi có thể làm. Ròng rã 3 ngày một lần, tôi chở các con về quê chôn cất; đến 8 giờ tối lại vòng lên Hà Nội để chuẩn bị cho buổi học hôm sau.

Sau này, nhờ một nhóm tình nguyện tài trợ cho một chiếc tủ lạnh, việc bảo quản xác thai nhi cũng trở nên thuận lợi hơn rất nhiều. Cứ chờ khi đủ số lượng, tôi lại thuê xe chở các con về quê chôn cất.

Tôi không nhớ mình đã ngắt đi bao nhiêu lần mỗi khi làm công việc này. Có những hôm mũi xác bốc lên nồng nặc do để quá lâu khiến tôi cứ thế lịm đi. Cho đến khi tỉnh dậy tôi mới biết mình đã bị ngắt. Sau đó, tôi lại phải lấy một cái rổ úp lên, chờ trấn tĩnh rồi mới có thể tiếp tục tắm cho các con.

Cũng có những lần vừa cầm túi ni lông từ xe rác tôi mới biết tay mình bị chảy máu. Đó không phải là máu chảy ra từ xác thai nhi. Đó là máu của tôi do bị kim tiêm vút chung đâm trúng. Tôi cũng từng sợ hãi tới mức phải đi xét nghiệm. Thật may, kết quả tôi không mắc phải bệnh gì. Tôi cứ thế tiếp tục cuộc hành trình đi nhặt xác.

Chưa đầy 1 tháng với hơn 350 cháu Những ngày cuối năm này chính là “mùa phá thai”. Một ngày, tôi nhặt được không dưới 10 cháu chỉ tính riêng khu vực Bệnh viện Phụ sản Hà Nội. Con số ấy vẫn đang tiếp tục tăng lên. Vào ngày cuối cùng của tháng 10 có lẽ nó sẽ ở mức 400 cháu. Tôi thấy đau lòng nhiều hơn khi cuốn số – cái mà tôi thường gọi là “sổ Nam Tào”- vẫn tiếp tục bị lấp đầy bởi những con số. Đó thực sự là một con số khủng khiếp. Trong suốt hai năm qua, chỉ có duy nhất một ngày tôi không nhặt được xác thai nhi nào. Đó có lẽ là ngày tôi cảm thấy hạnh phúc nhất.

Nhưng, vẫn còn hàng nghìn túi rác, hàng nghìn mạng sống vẫn đang từng ngày bị vứt bỏ. Tôi càng không thể cho phép mình chỉ biết đứng nhìn. Tôi cảm thấy bàng hoàng khi nghe thấy một người trong phòng khám nói rằng, nhiều người thường thu gom xác thai nhi vào những chiếc bao cỡ lớn để đem về cho lợn ăn. Tôi thật không dám tưởng tượng ra cảnh đó. Tôi chỉ biết ngày ngày đi bới rác; cứ thế từ 5 giờ chiều tới tận đêm khuya. Với những cháu nhỏ khi mang về tôi thường đặt ngay vào tủ để khi gỡ ra gói ghém sẽ không bị thất lạc các bộ phận. Đối với những cháu lớn hơn, còn nguyên hình dạng, tôi sẽ tắm rửa sạch sẽ cho các con, bọc vải rồi bỏ vào tủ bảo quản.

Bản thân tôi nghĩ rằng mình sống ở đâu cũng được. Nhưng vì các con tôi phải tìm một căn phòng rộng rãi hơn để đặt tủ lạnh. Tất nhiên, những việc làm này đều phải làm âm thầm, bởi nếu để lộ, chắc chắn tôi sẽ không còn nổi một chỗ để ở. Nhiều người nghi ngờ vì tôi thậm thụt như buôn ma túy. Tôi may mắn vì tìm được những người bạn cùng có nhiều trăn trở. Họ đồng hành cùng tôi hàng ngày đi bới nhặt xác rồi đem về một điểm tập kết. Có những đêm bốn đứa thập thò đưa nhau những túi ni lông màu đen rồi nhanh chóng rời đi ngay sau đó. Đã có nhiều người nghi ngờ chúng tôi rằng “Bọn này làm gì mà thậm thụt như buôn ma túy?”.

Thực ra, không phải phòng khám nào cũng sẵn sàng cho chúng tôi mang những xác thai nhi ấy đi. Có nơi không những không cho còn buông nhiều câu nặng nề. Tất nhiên, những câu nói ấy không thể làm tôi lung lay. Tính đến giờ, chúng tôi đã nhặt được trên 3000 cháu. Trong balo của tôi lúc nào cũng có một chiếc bình ôxy để sẵn sàng hỗ trợ khi gặp những trường hợp còn hi vọng sống sót. Trên hành trình nhiều tháng trời, đã có lần tôi mừng thầm khi nhặt được bé còn cơ hội sống. Tôi cùng các bạn lập tức đưa bé vào bệnh viện để cấp cứu. Tuy nhiên, có bé chỉ sống được một ngày, nhiều nhất cũng chỉ được một tuần.

Thật khó cảm lòng khi phải chứng kiến những cảnh như thế. Tôi thấy mình thật bất lực. Nhưng dù không thể cho các con một lần được sống, tôi vẫn hi vọng các con có một chỗ nghỉ an toàn.

Những điều đó chúng tôi vẫn tiếp tục làm. Nhưng con số hơn 3000 thai nhi bị vất bỏ vẫn chưa thể dừng lại. Chúng vẫn đang tiếp tục tăng lên. Từng ngày !

Posted by: Nguyen Hoa-Cuong



Mẹ Không Phá Thai ***Hai Con Song Sinh Làm Linh Mục***

Hai linh mục người Chile là anh em song sinh cho hăng tin Công Giáo Hoa Kỳ CNA biết, nhờ thân mẫu kiên quyết không chịu phá thai mà hai anh em đã được sinh ra và nay trở thành linh mục.

Hai linh mục đó là cha Paulo Lizama và cha Felipe Lizama sinh ngày 10 tháng 9 năm 1984 tại thành phố Lagunillas de Casablanca. Cha Felipe sinh trước, cha Paulo sinh sau 17 phút

Cha Felipe kể rằng mẹ ngài là bà Rosa Silva, khi biết mình có thai, đã xin đi chiếu điện và sau đó đã được siêu âm bào thai. Bác sĩ cho biết bào thai của bà có một cái gì lạ: “Thai nhi có 3 tay, hai cái đầu, chân thì quấn lấy nhau.”



Bác sĩ cho biết, tính mạng bà có thể bị nguy hiểm nếu giữ bào thai và cách chữa trị là phá thai. Phá thai ở Chile được luật pháp cho phép. Tuy nhiên, bà Rosa, mẹ của hai Linh Mục, đã không bằng lòng và kiên quyết từ chối lời đề nghị phá thạicủa vị Bác Sĩ nọ. Bà nói, bà chấp nhận những gì Thiên Chúa trao cho bà.

Cha Felipe nói: “Chúa đã tạo dựng bào thai song nhi. Tôi không biết các bác sĩ đã sai hay có chuyện gì”

Còn cha Paolo nói: “ Tôi thì luôn luôn nhớ tới lòng yêu thương và dịu dàng trong trái tim của mẹ tôi là người đã cho chúng tôi sự sống”.

Cha Paulo kể thêm rằng “ Khi anh ngài là cha Felipe sanh rồi, thì cuống nhau vẫn chưa đứt ra khỏi cung lòng mẹ nên bác sĩ đã đề nghị nạo bào thai để lấy cuống nhau ra. Bà Rosa Silva, mẹ của hai Linh Mục từ chối và nói bà cảm thấy còn một đứa bé nữa ở trong cung lòng. Và quả thế 17 phút sau, cha Paulo đã được sinh ra.

Trước sự kiện này cha Paolo nói: “ Chi tiết cuối cùng này có ý nghĩa rất quan trọng đối với tôi. Mẹ tôi biết tôi còn ở trongbụng, tôi sinh ra trễ nhưng đã được sinh ra. Nếu bác sĩ

nạo cung lòng mẹ tôi thì chắc chắn tôi đã bị thương nặng rồi”.

Câu chuyện hai cha đã được sinh ra thế nào chỉ được hai cha biết đến khi đang học năm thứ Sáu tại chủng viện

Cha Paolô kể tiếp: “Điều chắc chắn là sự khôn ngoan của mẹ tôi và tâm hồn của bà đã đúng lúc cho chúng tôi được biết chuyện kỳ diệu như thế ”

Rồi ngài kể tiếp: “Hồi tưởng lại chuyện đó trong khi trước đây tôi vẫn nghĩ rằng ơn kêu gọi làm linh mục của tôi chỉ bắt đầu từ thời thanh xuân, nhưng sau này tôi mới nhận ra rằng Chúa đã can thiệp vào đời tôi ngay từ thuở ban đầu nhờ cái tiếng “Xin Vâng” của mẹ tôi”.

Thời còn bé, dù được lớn lên trong gia đình Công Giáo, nhưng cả hai anh em đã mất đức tin và thôi không dự thánh lễ nữa. Rồi chính việc cha mẹ ngài ly dị mà hai anh em lại đã trở về với Giáo Hội và chịu phép Thêm Sức.

Cha Paolô kể tiếp rằng dù lúc mất đức tin, nhưng hai anh em vẫn cảm thấy mình bị hấp dẫn bởi Mình Thánh Chúa, thánh ca và việc âm thầm cầu nguyện.

Cha Felipe thì kể rằng chính cha Reinaldo Osorio đã kéo ngài trở về với Chúa. Và sau này cha Reinaldo Osorio đã hướng dẫn hai anh em trong chủng viện để lên chức linh mục.

Cha kể với cơ quan truyền thông CNA: “ Chúa đã gọi tôi, tôi nhận ra rằng chính Chúa và mọi sự trong Chúa làm tôi rất hạnh phúc. Chắc chắn tôi muốn làm linh mục”.

Điều ngạc nhiên là dù hai anh em sống gần nhau nhưng không bao giờ nói cho nhau biết về ơn kêu gọi của mình. Cha Paolo nói “ Tôi không biết anh em tôi ai đã nghe tiếng



Chúa gọi trước, nhưng tôi nghĩ Chúa đã chọn đường lối tôn trọng sự tự do đáp trả của anh em tôi.”

Tháng 3 năm 2003, cả hai anh em gia nhập chủng viện. Ban đầu gia đình băn khoăn về quyết định của họ, nhưng sau một năm sống trong chủng viện, mẹ ngài thấy hai con hạnh phúc nên bà đã an tâm. Vào ngày 28 tháng 4 năm 2012, hai anh em song sinh, thầy Felipe và thầy Paulo chịu chức linh mục và cử hành lễ mở tay tại quê hương của các ngài là Nhà Thờ Đức Mẹ Ban Ôn ở Lagunillas.

Sau một năm chịu chức, giờ đây cha Felipe phục vụ tại giáo xứ Thánh Martin of Tours ở Quillota, và cha Paolo phục vụ tại giáo xứ Đức Mẹ Mông Triệu tại Achupallas.

Kết thúc câu chuyện về đời mình với CNA Cha Felipe nói: Chúa không làm chuyện linh tinh với chúng ta. Ngài muốn chúng ta hạnh phúc, và chức linh mục là ơn gọi tuyệt vời làm chúng tôi vô cùng hạnh phúc.

Còn cha Paolô kết luận “ Theo Chúa Giêsu không phải là dễ, nhưng là chuyện tuyệt vời. Chúa Giêsu, Giáo Hội và thế giới cần chúng ta, nhưng không phải cần bất cứ bạn trẻ nào, mà chỉ cần những bạn nào được trao ban sự thật của Thiên Chúa để chính đời sống họ sẽ chuyển tải sự sống, nụ cười của họ mang theo niềm hy vọng, diện mạo của họ chuyển tải đức tin, và hành động của họ sẽ mang theo niềm tin yêu”

LM Truong Xuan Nguyen – Suru tâm



CON KHÔNG ĐI NHÀ THỜ NỮA

*Câu chuyện này của cha xứ vùng Angevin,
giúp chúng ta nên tập trung vào điều thiết yếu khi dự lễ.*

Tham dự thánh lễ, có ai chưa bao giờ bực mình vì ca đoàn hát sai, vì linh mục giảng quá dài, vì người bên cạnh dám nghe điện thoại cầm tay không? Cảm dỗ quá lớn đối với một số người, họ tức tối và bỏ nhà thờ ra đi không trở lại!

Linh mục Matthieu Lefrancois, cha xứ họ đạo Thánh Antôn ở Angers tìm được một bài trên Facebook của “Giáo hội Công giáo Guinea” để kêu gọi chúng ta chỉ nên tập trung vào nhìn Chúa Kitô khi vào thánh đường.

Một thanh niên trẻ đến gặp một linh mục và nói:

- *Thưa cha, con không đi nhà thờ nữa!*

Linh mục hỏi:

- *Vậy à, con có thể cho cha biết lý do không?*

Người thanh niên trả lời:

- *Lạy Chúa tôi, ở đây con thấy cô này nói xấu cô kia; anh đọc Sách Thánh đọc dở quá; ca đoàn vừa chia rẽ vừa*

hát sai; người đi xem lễ chỉ chăm chăm nhìn điện thoại, đó là không nói đến ngoài nhà thờ họ là những người ích kỷ, cao ngạo...

Linh mục nói với anh:

- Con có lý. Nhưng trước khi dứt khoát rời nhà thờ, con có thể làm cho cha việc này: con rót một ly nước đầy, rồi đi quanh nhà thờ ba vòng mà không làm đổ một giọt nước nào. Sau đó, con có thể bỏ nhà thờ.

Người thanh niên tự nhủ: quá dễ! Và anh đi ba vòng như cha xứ dặn. Đi xong, anh về nói với cha:

- *Rồi, con đi xong rồi.*

Linh mục hỏi:

Khi con đi, con có thấy cô này nói xấu cô kia không?

Người thanh niên trả lời:

- *Thưa cha không.*

Con có thấy người này người kia nói cười, đùa giỡn với nhau không?

Người thanh niên:

- *Thưa cha không.*

Con có thấy ai chúm mũi vào điện thoại không?

Người thanh niên:

- *Không, con không thấy.*

- Con có biết vì sao con không thấy không? Vì con tập trung nhìn vào ly nước để cho ly nước không bị đổ. Con nên biết... cuộc đời cũng vậy. Trong thánh đường, khi tâm hồn chúng ta tập trung vào Chúa Kitô, thì chúng ta không có thì giờ để nhìn các sai lầm của người khác. Cho nên, **ai ra khỏi nhà thờ vì để ý nhìn các kyto hữu lo ra thì chắc chắn người ấy cũng không phải vào nhà thờ vì Chúa Giêsu.**

LM Le Hai Ho



Quà
Noel
Cho
Các
Bà
Mẹ
&
Các
Em
Được
Cứu
Sống,
Hay
Bị
Hủy
Diệt

**Quà
Noel
An
Ủi
Cho
Các
Cụ
Già
Cao
Niên
Bệnh
Tật
Cô
Đơn**





VAGSC
PO Box 18029
Anaheim Hills CA 92817

Non - Profit
Organization
U.S. Potage
Paid
Garden Grove
Permit No 1237

Sách Sáng Thê (1, 27-28)

*"Thiên Chúa sáng tạo con người
Theo hình ảnh mình ... Hãy sinh sôi nảy nở thật nhiều,
cho đầy mặt đất, và thống trị mặt đất."*

**Sứ mạng của VAGSC - Xin bà con đồng hành.
Giảm thiểu việc chôn cất xác thai nhi nơi các nghĩa trang buồn.**

